pärrast jo Liso ussinust, keigeennamist sest aiast sadik, kui kahhe wokki kallal korra pärrast olli hakkanud tööd teggema. Liso ei julgenud sest keppikessest kellelegi sanna lausuda, ja et selähbi temma tööd immelikkult jätkati. Sepärrast ka üllewataja mötles keik need löngad kehraja ussinussest ja jouust tullewad; agga sedda ennam läks ka tarwis ikka wässimatta holega isse tööd tehha, et agga seddasamma ossa löngo jouaks walmis sata. Nenda sündis, et kolme näddala aial Lisul olli ennam löngo kätte tua, kui ehk kolme ku aeges omma emma maias ep olle joudnud walmistada; sest temma olli nüüd tötteggemissega hästi jone peäle sanud, egga pannud sedda ennam ni raskeks kui enne, kaswis temmale ka hopis suremat joudo kätte. Agga mitto kord innimenne isse omma rummalusse lähbi rikkub omma kaunist luggu, et weel parremat püab ja pahhemat saab. Kui ühhel öhtul leiwawötmisse aeg liggi joudis, ja Liso sedda teist wokki keppikessega jälle panneb käima, siis koggematta keppikessega ka omma ratta külge putub ja nääb immetelledes, et segi hakkab jooksma ja kehrust walmistama. Sedda nähhes aias wanna többi jälle kiusates peäle. Liso jäi mötlema nenda: Ollen sedda aega kül sanud rängaste tööd tehha, ja mikspärrast siis allati sedda suurt waewa nähha, ja ühte puhko pallawa ruttoga eddase aiada? Woin jo wahhest armo heita omma peäle, et, kui saan tük aega kehranud, pannen möllemad rattad käima, jooksko nemmad siis issekeskes ni kaua kui nattukest puhkan! Otsego mötles nenda teggi. Panni jälle mollemad rattad, keppikessega külge putudes, käima, ja jäi isse rahhul peält waatma, kuida nemmad jooksid. Agga äkkitselt kulis lae alt praksatamist, kui olleks kümme keppi korraga katkimurtud. Liso kohkudes, löi silmad ülles lae olla, kust sedda heält arwas tullewad, ja ei näinud keddage; watis jälle mahha, ja teine ehmatus joudis teise peäle — mollemad wokkirattad jäid äkkitselt seisma ja kallis